

úřad založil své rozhodnutí na právním mínění, že zákonný pojem »opory« zahrnuje v sobě i pouhou podporu prací v domácnosti. Arciž se předpokládá, že výpomoc takto skýtaná dosahuje oné nejmenší míry, o níž byla svrchu řeč. V tomto směru však stěžovatel neuvedl v řízení nijakých zvláštních okolností na důkaz, že přes výpomoc poskytovanou jemu členy rodiny v domácnosti hospodářská situace jeho se podstatně zhoršila, nýbrž opíral svůj nárok jediné o tvrzení, že od nich nedostává podpory peněžité.

Poněvadž důvod tento sám o sobě nárok na zvýšenou podporu nezákládá, bylo stížnost zamítnouti.

Č. 51.

Vyživovací příspěvek: I. * Při posuzování otázky, zda výživa příslušníků povolaného byla ohrožena odchodem jeho k vojsku před 1. srpnem 1917, nelze přihlížeti ke státní podpoře poskytované jim jako válečným uprchlíkům. — **II. *** Státní podpora poskytovaná příslušníkům povolaného jako válečným uprchlíkům není důchodem po rozumu § 1 cís. nař. ze dne 30. března 1917 č. 139 ř. z.

(Nález ze dne 19. února 1919 č. 826.)

Věc: Lucie Taisová v Kostelci u Štípy proti ministerstvu zemské obrany o vyživovací příspěvek.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se jako nezákonné.

D ů v o d y: Stěžovatelce, matce Josefa Taise z Levica, povolaného dne 20. května 1915 k činné službě vojenské, povolen byl vyživovací příspěvek počínaje dnem 1. srpna 1917. Odvolání, v němž stěžovatelka vytýkala, že jí příspěvek ten nebyl poukázán již ode dne povolání synova, zamítnuto bylo naříkaným rozhodnutím proto, že výživa její před 1. srpnem 1917 nebyla ohrožena, neboť brala státní podporu, stanovenou pro uprchlíky.

Stížnost namítá nezákonnost tohoto rozhodnutí, poukazujíc k četným nálezům správního soudu ve Vídni, v nichž bylo vysloveno, že poskytování řečené podpory nevyklučuje nárok na příspěvek vyživovací. Ostatně podpora ta stěžovatelce na výživu nestačila.

Nejvyšší správní soud uznal stížnost důvodnou.

Zákon ze dne 26. prosince 1912 čis. 237 ř. z., jenž pro věcné posouzení sporného nároku jest rozhodným, vylučuje v § 3, odst. 3 nárok na vyživovací příspěvek tehdy, když o výživu příslušníků povolaného po nastoupení k službě vojenské rovněž jako dříve s dostatek jest postaráno z příjmů jeho, tak že s důvodem lze míti za to, že výživa jejich není ohrožena. Nelze tedy při posuzování této otázky po zákonu přihlížeti k příjmům, které v době následující po nastoupení povolaného k vojsku připadly příslušníkům jeho odjinud. Právní zásada tato pozměněna byla teprve cís. nařízením ze dne 30. března 1917 čis. 139 ř. z., jež v § 1 vyloučilo nárok na výživné i tehdy, když povolanému nebo jeho příslušníkům dodatečně připadl důchod vystačující na jejich výživu. Avšak státní podpora, stanovená pro uprchlíky, k níž poukazuje naříkané rozhodnutí, není příjem povolaného, neboť poskytována byla stěžovatelce, a nelze ji ani

označiti za důchod ve smyslu ministerského nařízení ze dne 30. března 1917 čís. 140 ř. z., poněvadž neplyne z majetku aneb z majetkových práv. Nejednal tudíž žalovaný úřad po zákonu, když posuzuje otázku, zda výživa stěžovatelčina před 1. srpnem 1917 byla ohrožena, přihlížel k řečené podpoře státní.

Bylo proto naříkané rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. ze dne 22. října 1875 č. 36 ř. z. na r. 1876 jako nezákonné.

Č. 52.

Domovské právo: I. * Nabytí příslušnosti desítiletým pobytem podle konskripčního patentu ze dne 25. října 1804 nevádí, když konskribovaný zapsán byl v konskripčních listinách jako cizinec. — **II. *** Pouhý desítiletý pobyt v obci (nacionalisace) zakládá podle § 26, č. 1, lit. b) konskripčního patentu ze dne 25. října 1804 příslušnost k obci bez rozdílu, měl-li konskribovaný listinné průkazy o příslušnosti čili nic. — **III. *** Zápisy v konskripčních listech (podle konskripčního patentu ze dne 25. října 1804) o skutečném pobytu v obci mají povahu veřejných listin, jejichž plná průvodnost může býti vyvrácena jen protidůkazem.

(Nález ze dne 20. února 1919 č. 994.)

Prejudikatura: K I.: víd. nál. ze dne 2. ledna 1907 č. 29, Budw. č. 4886 A; k II.: víd. nál. ze dne 11. ledna 1910 č. 199, Budw. č. 7144 A.

Věc: Rada hlav. města Prahy (adv. Dr. Karel Groš z Prahy) proti ministerstvu vnitra o domovské právo Antonína Lipperta.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Naříkaným rozhodnutím ministerstva vnitra bylo souhlasně s rozhodnutím druhé stolice nalezeno právem, že Antonín Lippert, narozený dne 11. května 1817 v Těškově a dne 3. května 1891 ve vídeňském chorobinci zemřelý, měl právo domovské v Praze, ježto, nenabyv samostatně domovského práva v jiné obci, odvozuje svou domovskou příslušnost od své matky, kteráž r. 1821 se svým manželem do Prahy přesídlila, zde i po smrti manželově (r. 1829) nejméně až do r. 1843 trvale se zdržovala a ve smyslu § 26, č. 1, lit. b) konskripčního patentu z 25. října 1804 pobytem delším deseti let již r. 1831 nabyla domovského práva. V tomto právu domovském následuje ji též její syn Antonín Lippert, poněvadž s ní až do r. 1838 v rodinném svazku trvale žil, jsa nezletilý. Skutkový podklad tohoto rozhodnutí spočívá na výpovědi Antonína Lipperta ze dne 18. dubna 1887 a na souhlasných s ní zápisech v pražských konskripčních arších, dle nichž Anna Lippertová zdržovala se v Praze od r. 1821 a bydlela v letech 1825—1829 v č. p. 414-II., v letech 1830—1831 v č. p. 501-II., v letech 1832—1843 pak v č. p. 563-II.

Stížnost rady hlavního města Prahy popírá především průvodní moc konskripčních archů, dovozujíc, že ze zápisů v nich obsažených nelze ještě souditi na skutečný pobyt, poněvadž té doby povinnost hlášení nebyla ještě zavedena. Namítá dále, že rodičové Antonína Lipperta zapsáni jsou v arších těchto jako cizinci, mající listinné průkazy o své domovské příslušnosti a že nemohli tedy ve smyslu citovaného konskripčního pa-